

[Ole Espersen]

»Mener ministeren, at der fra ministerens side vil kunne rejses tjenestemandssag mod en tjenestemand i en situation, hvor ministeren i f.eks. 8 eller 15 måneder har haft kendskab til de omstændigheder, som tjenestemandssagen skulle vedrøre, men uden at han har taget skridt til en tjenestemandssag, før offentligheden også fik kendskab til de omhandlede forhold?«

Skriftlig begrundelse

Det forekommer ikke rimeligt, at man i en situation som den beskrevne kan undlade at bringe tjenstemandsloven i anvendelse igennem mange måneder, måske flere år, og først gøre det, når offentlighedens øjne ser kritisk på de forhold, der måske burde være rejst tjenestemandssag om.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan oplyse, at tjenestemandsløvgivningen ikke fastsætter bestemte tidsfrister for rejsning af tjenestemandssager. Tjenestemandsløvgivningen indeholder heller ikke bestemmelser om forældelse af adgangen til at indlede disciplinærfølgning mod tjenestemænd for tjenstlige forseelser. Ifølge den juridiske litteratur på området må det bero på et skøn, om den omstændighed, at der er hengået en vis længere tid fra forseelsens tidspunkt, skal medføre en mildere disciplinærstraf eller straffrihed.

Jeg kan tilføje, at sager om individuel disciplinærfølgning mod tjenestemænd efter tjenestemandsløvens kapitel 4, §§ 19 – 24, behandles af de enkelte ministerier. Vi har ikke i Finansministeriet nærmere oplysninger om ministeriernes praksis i disse tilfælde.

Ole Espersen (S):

Jeg er selvfølgelig klar over, der ikke er nogen tidsfrister i loven – så havde der ikke været noget problem – men det, jeg spørger om, er, om det forhold, at man fra en ministers side i meget lang tid er bekendt med tjenstlige forseelser, der kunne eller måske nødvendigvis måtte begrunde en suspension, ikke betyder, at man så fraskriver sig retten til at udnytte denne kompetence. Hvis man har haft viden om forholdet i lang tid, er det så ikke udtryk for en stiltiende opgivelse af at rejse tjenestemandssag eller foretage en suspension? Det ville det være i normale forhold; man kan jo ikke sådan gå og

vente og vente, uden at man har en helt speciel grund til at vente. Det kan være forståeligt, hvis der er en helt speciel og acceptabel grund til det. Men hvis man blot venter og undlader at gøre noget ud fra et håb – jeg vil gerne sige det direkte – om, at de forhold, der er tale om, ikke kommer til offentlighedens kundskab, vil man så virkelig efter finansministerens opfattelse måske efter otte måneders, måske efter femten måneders forløb pludselig kunne beslutte sig for en suspension?

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg synes, det er afgørende at henholde sig til lovens tekst, og det er den, jeg har redegjort for. Derudover synes jeg, at spørgsmålet er af hypotetisk karakter, og det ville være forkert at gå ind i en besvarelse om et hypotetisk spørgsmål.

Ole Espersen (S):

Man kan ikke henholde sig til en tekst, der ikke findes. For der står ikke noget i loven om det. Men det kan vel ikke betyde, vil jeg så spørge finansministeren, at man kan vente 3, 5, 6 år med at rejse en sag.

Det er jo ikke kun et spørgsmål om, hvad der står, og hvad der ikke står i loven, det er også et spørgsmål om en fornuftig menneskelig hensyntagen, en anstændig holdning til de spørgsmål, der er tale om. Det må også indgå i en vurdering, når man har et ansvar som personalechef, og det har en minister, og finansministeren har det øverste ansvar for de vilkår, under hvilke tjenestemændene fungerer efter tjenestemandsløvens § 19.

Derfor vil jeg igen spørge, om finansministeren virkelig mener, at der ingen grænser gælder for, hvor lang tid man kan vente. Mener finansministeren ikke, at det betyder noget, om éns motiv var, at man håbede, at sagen slet ikke kom for dagens lys, altså at det var årsagen til, at man ventede?

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg minder om, at det ifølge den juridiske litteratur må bero på et skøn, som har at gøre med den konkrete sag. En sådan konkret sag må selvsagt være fuldt oplyst, inden man foretager en vurdering af den konkrete sag. Der foreligger ikke en sådan sag for mig, og derfor ville det være forkert at svare.